

Up-21/05-15
26. 5. 2005

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi A. A. iz Ž., v priporu v Zaporih Z., ki ga zastopa B. B., odvetnik v V., na seji dne 26. maja 2005

o d l o č i l o :

Ustavna pritožba A. A. zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. II Kp 561/2004 z dne 29. 12. 2004 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1882/2004 z dne 17. 12. 2004 se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. S sklepom zunajobravnavnega senata Okrožnega sodišča v Ljubljani je bil na predlog preiskovalne sodnice zoper pritožnika do 20. 2. 2005 podaljšan pripor zaradi ponovitvene nevarnosti po 3. točki prvega odstavka 201. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl. – v nadaljevanju ZKP). Višje sodišče je pritožbo pritožnikovega zagovornika zavrnilo.

2. Pritožnik očita izpodbijanima sklepoma napačno uporabo procesnega prava in zatrjuje kršitve 22. člena, prvega odstavka 23. člena in 29. člena Ustave. Pritožnik navaja, da je predlog preiskovalne sodnice za podaljšanje pripora prejel po faksu 17. 12. 2004 ob 11.44 uri in da je o tem predlogu že istega dne odločil zunajobravnavni senat Okrožnega sodišča. Pritožnik meni, da mu je bila s tem, ker je zunajobravnavni senat o predlogu preiskovalne sodnice za podaljšanje pripora odločal prej, preden sta se z njim seznanila pritožnik in njegov zagovornik, in jima s tem ni bi bila dana možnost, da bi na predlog preiskovalne sodnice odgovorila, kršena pravica do nepristranskega sodišča iz prvega odstavka 23. člena Ustave. Ker naj pritožniku in njegovemu zagovorniku s takšnim načinom odločanja ne bi bila dana možnost, da odgovorita na dejstva, ki jih je v predlogu o podaljšanju pripora navajala preiskovalna sodnica, onemogočena pa naj bi bila tudi v predstavitvi dokazov, ki naj bi kazali na to, da razlogi za podaljšanje pripora niso bili podani, sta po mnenju pritožnika kršeni tudi pravici do obrambe iz druge alineje in do izvajanja dokazov v korist obdolženca iz tretje alineje 29. člena Ustave ter pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. V utemeljitev kršitve slednjih pritožnik navaja, da ni mogel ugovarjati vsebini telefonskih ugovorov, navedenih v predlogu preiskovalne sodnice, in navesti dokazov o tem, kaj vse je v času od 13. do 18. 11. 2004 počel na U., ter ponuditi drugih dokazov, ki bi ovrgli sum, da je v navedenem času kupil najmanj 5 kg mamila, ki naj bi ga predal Z. M. Pritožnik Ustavnemu sodišču predlaga, naj izpodbijana sklepa odpravi.

3. Preiskovalna sodnica Okrožnega sodišča v Ljubljani je zunajobravnavnemu senatu istega sodišča na podlagi drugega odstavka 205. člena ZKP predlagala, naj zoper pritožnika in še pet obdolženih podaljša pripor do 20. 2. 2005. Poleg utemeljitve suma in obstoja pripornih razlogov ter razlogov za podaljšanje pripora je preiskovalna sodnica še navedla, da preiskava

do tega dne še ni bila uvedena, ker še ni bilo odločeno, katero sodišče je v tej kazenski zadevi stvarno in krajevno pristojno.

4. S sklepom št. Ks 1882/2004 z dne 17. 12. 2004 je zunajobravnavni senat Okrožnega sodišča na predlog preiskovalne sodnice na podlagi drugega odstavka 205. člena ZKP izdal sklep, s katerim je zoper pritožnika in še pet obdolženih podaljšal pripor zaradi ponovitvene nevarnosti po 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP. Pripor je podaljšal še za dva meseca, do 20. 2. 2005, kot je to v predlogu predlagala preiskovalna sodnica. Po oceni senata so razlogi za podaljšanje pripora vsekakor izkazani, kljub temu, da o zahtevi za preiskavo zaradi kompetenčnega spora še ni bilo odločeno. Utemeljenost suma po ugotovitvah senata za vse obdolžence, ki se jim očita storitev kaznivega dejanja neupravičenega prometa z mamili po drugem odstavku in po prvem odstavku 196. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl. – v nadaljevanju KZ), izhaja iz zahteve za preiskavo. Pri tem senat konkretno za vsakega obdolženca povzame način, izvršitvena dejanja, posamezne naloge in količino mamila, ki naj bi ga prenašali, prodali ali na kakšen drug način uresničili oziroma izvršili posamezna dejanja, ki imajo zakonske znake očitane kaznivega dejanja. Senat tudi obrazloži vrsto in potek prikritih preiskovalnih ukrepov in navede, kaj izhaja iz posameznih poročil o izvedenih ukrepih. Pri tem na strani 6 izpodbijanega sklepa izrecno obrazloži tudi vlogo pritožnika v tej organizirani združbi, ki naj bi bila razvidna predvsem iz izsledkov prisluškovanja telefonskim pogovorom. Prav tako naj bi po oceni senata iz podatkov spisa izhajala tudi utemeljenost suma storitve kaznivega dejanja nedovoljene proizvodnje in prometa orožja ali razstrelilnih snovi po prvem odstavku 310. člena KZ. Na to naj bi kazali izsledki opravljenih hišnih preiskav (zaseg orožja B kategorije po 3. členu Zakona o orožju (Uradni list RS št. 61/2000 in 73/04 – ZOro-1), za katerega je treba predhodno pridobiti dovoljenje pristojnega organa). Senat pri ocenjevanju obstoja ponovitvene nevarnosti navede tako objektivne (vrsta in teža kaznivih dejanj) kot tudi subjektivne okoliščine (brezbrižnost do drugih, želja po kakršnemkoli zaslužku zaradi njegove enostavnosti oz. lahke dosegljivosti). Navede, da je bil pritožnik že obsojen zaradi kaznivega dejanja premoženjske narave z elementi nasilja (kaznivo dejanje po 218. členu KZ). Vloga, ki jo je v omenjeni združbi odigral v tujini, po oceni senata izkazuje njegovo povezanost s t. i. podzemljem na vzhodu, kar naj bi izkazovalo realno ponovitveno nevarnost. Glede na izkazane okoliščine po oceni senata pripora v konkretnem primeru tudi ni mogoče nadomestiti z milejšim ukrepom, saj slednji ne bi mogel zagotoviti odprave te nevarnosti, ker je mogoče stike pri trgovini z mamili vzpostavljati po telefonu. Senat še navede, da bo med preiskavo treba izvesti dokaze, ki so predlagani v zahtevi za preiskavo, in sicer zaslišati koordinatorske prikritih ukrepov, priskrbeti manjkajoča strokovna mnenja, predvsem pa omogočiti osumljencem in njihovim zagovornikom, da se seznanijo s pridobljenimi dokazi, predvsem tistimi, ki so bili pridobljeni s prisluškovanjem.

5. S sklepom št. II Kp 561/2004 z dne 29. 12. 2004 je Višje sodišče v Ljubljani zavrnilo pritožbo pritožnikovega zagovornika kot neutemeljeno. V obrazložitvi sklepa je med drugim navedlo, da pritrjuje pritožniku, da je prvostopenjsko sodišče v postopku odločanja o predlogu za podaljšanje pripora kršilo drugi odstavek 205. člena ZKP, ko ni omogočilo, da bi se pritožnik in njegov zagovornik seznanila s predlogom preiskovalne sodnice o podaljšanju pripora in nanj morebiti odgovorila. Nadalje pritožbeno sodišče ugotavlja, da pritožba v zvezi s tem uveljavlja pritožbeni razlog bistvene kršitve določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP. Pri tem pritožbeno sodišče povzema pritožbeno navedbo, "da obrambi ni bilo omogočeno, da bi se seznanila s spisovno izkazanimi dejstvi in dokazi, ki naj bi pritožnika obremenjevali". Takšno utemeljevanje okoliščin naj bi bilo po presoji pritožbenega sodišča neupoštevno, saj ni vplivalo ali ni moglo vplivati na zakonitost in pravilnost izpodbijanega sklepa. Večina dokaznega gradiva naj bi bila, kot izhaja iz izpodbijanega sklepa, že zbrana in dostopna strankam kot tudi zagovorniku že v času prvega zaslišanja obdolžencev, ki so bila na Okrožnem sodišču v Kopru in se nahajajo v spisu ter v prilogah. V zvezi s sporočilom Interpola iz T., ki se nanaša na pritožnikovo predkaznovanost oziroma na zgoščenke o posnetkih telefonskih pogovorov, pritožbeno sodišče navede, da ga je Okrožno sodišče v Ljubljani prejelo 15. 12. 2004, torej v času, ko bi se lahko zagovornik s tem gradivom seznanil in o tem

obvestil priprtega obdolženca. Zato po oceni pritožbenega sodišča dejansko prepozna seznanitev s predlogom preiskovalne sodnice ne predstavlja kršitve določb kazenskega postopka iz drugega odstavka 371. člena ZKP.

6. Senat Ustavnega sodišča je s sklepom št. Up-21/05 z dne 11. 2. 2005 ustavno pritožbo sprejel v obravnavo. V skladu z določbo 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 – v nadaljevanju ZUstS) je bila ustavna pritožba poslana Okrožnemu in Višjemu sodišču v Ljubljani. Na ustavno pritožbo je odgovorila le preiskovalna sodnica Okrožnega sodišča v Ljubljani. Navaja, da je 7. 12. 2004 sprožila kompetenčni spor. V zvezi s slednjim je pojasnila, da je spis dobila 15. 12. 2004 in da je 16. 12. 2004 zunajobravnavnemu senatu Okrožnega sodišča v Ljubljani predlagala, naj zoper pritožnika in še pet obdolženih podaljša pripor. Iz odgovora še izhaja, da je imela 16. 12. 2004 naroke in je predlog za podaljšanje pripora poslala vsem obdolženim njihovim zagovornikom in tožilstvom po faksu 17. 12. 2004.

7. Ustavno sodišče je vpogledalo v spis Okrožnega sodišča v Ljubljani št. II Kpr 331/2004.

B.

8. Veljavnost izpodbijanih pripornih sklepov je v času njihove presoje in izdaje te odločbe že potekla. Pritožnik je še vedno v priporu, vendar nadaljnjih pripornih sklepov z ustavno pritožbo ne izpodbija.

9. Pravni interes je ena izmed procesnih predpostavk vsakega postopka, tudi postopka z ustavno pritožbo. Ustavno sodišče praviloma šteje, da v primeru, ko izpodbijani posamični akt v času odločanja ne velja več, ni izkazan pravni interes za odločanje Ustavnega sodišča. Zgolj ugotovitev kršitve človekove pravice, ne da bi bil izpodbijani posamični akt razveljavljen ali odpravljen (prvi odstavek 59. člena ZUstS) namreč praviloma ne spreminja pritožnikovega pravnega položaja. Vendar v primeru trajajočega posega v pravico do osebne svobode iz prvega odstavka 19. člena Ustave pripornik izkazuje pravni interes tudi za presojo pripornih sklepov, ki niso več veljavni. Le, da se v tem primeru Ustavno sodišče omeji na morebitno ugotovitev kršitve pravice do osebne svobode oziroma na kršitev tiste človekove pravice, ki ugotavljanje kršitve pravice iz prvega odstavka 19. člena Ustave onemogoča (odločba Ustavnega sodišča št. Up-763/03 z dne 8. 4. 2004, Uradni list RS, 51/04).

10. Pritožnik sodiščem, ki so z izpodbijanimi sklepi odločila o podaljšanju pripora, očita napačno uporabo procesnega prava. Po prvem odstavku 50. člena ZUstS Ustavno sodišče izpodbijane odločbe preizkusi le glede tega, ali so bile z njimi kršene človekove pravice ali temeljne svoboščine. Zato pritožnik zgolj z zatrjevanjem napačne uporabe prava ustavne pritožbe ne more utemeljiti.

11. Bistvo pritožnikovih navedb je v tem, da je zaradi kršitve ustavnega procesnega jamstva iz 22. člena Ustave prišlo do kršitve pravic iz prvega odstavka 23. člena in iz druge alineje ter iz tretje alineje 29. člena Ustave. Zaradi nastalih kršitev naj bi bil posledično prikrajšan pri dokazovanju, da razlogi za podaljšanje pripora niso bili podani. Takšno odločanje pri podaljšanju pripora naj bi bilo z vidika pravice do osebne svobode iz prvega odstavka 19. člena Ustave nesprejemljivo.

12. Po določbi drugega odstavka 19. člena Ustave se nikomur ne sme vzeti prostost, razen v primerih in po postopku, ki ga določa zakon. Po določbi prvega odstavka 20. člena Ustave se sme oseba, za katero obstaja utemeljen sum, da je storila kaznivo dejanje, pripreti samo na podlagi odločbe sodišča, kadar je to neogibno potrebno za potek kazenskega postopka ali za varnost ljudi.

13. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-18/93 z dne 11. 4. 1996 (Uradni list RS, št. 25/96 in OdlUS V, 40) in v drugih odločitvah o pripornih zadevah (glej npr. odločbe Ustavnega sodišča št. Up-74/95, št. Up-75/95 in št. Up-57/95, vse z dne 7. 7. 1995, OdlUS IV, 131, 132 in 133) glede pripornega razloga ponovitvene nevarnosti opredelilo pogoje, pod katerimi je dopusten poseg v osebno svobodo posameznika.

14. V odločbi št. U-I-18/93 je Ustavno sodišče navedlo, da sta splošna pogoja za omejitev pravice iz drugega odstavka 19. člena Ustave natančneje določena v nadaljnjih določbah Ustave. Tako je prvi pogoj (primeri) natančneje določen v prvem odstavku 20. člena Ustave. Okvir drugega pogoja (postopek) pa predstavljajo zlasti določbe 22. člena (enako varstvo pravic), 23. člena (pravica do sodnega varstva), 25. člena (pravica do pravnega sredstva), 27. člena (domneva nedolžnosti) in 29. člena Ustave (pravna jamstva v kazenskem postopku).

15. Kot je bilo že navedeno, je Ustavno sodišče v odločbi št. U-I-18/93 ugotovilo, da drugi odstavek 19. člena Ustave sicer določa, da se sme prostost vzeti le po postopku, ki ga določa zakon. Vendar pa tako pri določanju vsebinskih pogojev za odreditev in podaljšanje pripora tudi tu okvir zakonodajalčevega urejanja določa Ustava.

16. Prvo omejitev predstavlja določba prvega odstavka 20. člena Ustave, po kateri je pripor dovoljen le na podlagi odločbe sodišča. Pojem sodne odločbe pa nujno vključuje jamstva, ki jih ob (popolni enakopravnosti) zagotavlja pravica do sodnega varstva iz prvega odstavka 23. člena Ustave: o priporu lahko odloči le sodišče, ki je ustanovljeno z zakonom, ki je neodvisno in nepristransko. Da lahko govorimo o nepristranskosti sodišča, mora to pred odločitvijo slišati stališča obeh strank (oziroma biti z njima seznanjeno), pri odločanju o priporu torej stališče osebe, o katere priporu odloča, in državnega tožilca, in v pritožnikovem primeru preiskovalnega sodnika, ki je zunajobravnavnemu senatu predlagal podaljšanje pripora.

17. Določba 22. člena Ustave zagotavlja osebi, o katere priporu odloča sodišče, enak obseg pravic, kot jih ima nasprotna stranka v postopku, se pravi državni tožilec oziroma in v pritožnikovem primeru tudi preiskovalni sodnik, ki je predlagal podaljšanje pripora. Člen 29 Ustave že v svojem napovednem stavku ponovno poudarja enakopravnost, ki ima v bistvu vse attribute enakosti, ki jo vsebuje določba 22. člena Ustave, torej tudi enakost orožij med strankama sodnega postopka (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-289/95 z dne 4. 12. 1997, Uradni list RS, št. 5/98 in OdlUS VI, 165). V nadaljevanju pa 29. člen Ustave osebi, o katere priporu odloča sodišče, zagotavlja minimalno raven pravic. Prizadeti osebi daje Ustava pravico biti slišana in s tem pravico dokazovati, da (1) ne obstaja utemeljen sum, da je storila očitano kaznivo dejanje, (2) da pripor ni neogibno potreben za varnost ljudi in (3) da bi za zagotovitev varnosti ljudi zadoščal že milejši ukrep omejitve osebne svobode. Dana ji mora biti možnost odgovoriti na dejstva, ki jo bremenijo, in predlagati dokaze v potrditev svojih navedb. Da bi bilo to sploh mogoče, pa ji mora biti dana tudi možnost seznaniti se z dejstvi in dokazi, ki jo obremenjujejo.

18. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-18/93 ugotovilo, da lahko po ZKP (veljavnem v času presoje) "sodišče odredi in podaljša pripor, ne da bi dalo prizadeti osebi možnost, da se izjavi in ne da bi ta imela možnost seznaniti se z dejstvi in dokazi, ki jo obremenjujejo (določbe 202., 203., 205., 207. in 361. člena ZKP)". Glede na ugotovljeno je sprejelo odločitev, da je postopek odločanja o odreditvi, podaljšanju in odpravi pripora iz razloga ponovitvene nevarnosti v neskladju z Ustavo, ker osebi, o katere priporu se odloča, ne daje jamstev, ki jih zagotavlja Ustava. V zvezi z ugotovljenim je Ustavno sodišče zavzelo stališče, da mora zakonodajalec to materijo procesnoppravno urediti tako, da bo glede ponovitvene nevarnosti predvidel poseben nárok, na katerem bo sodnik presojal med navedbami državnega tožilca na eni strani ter obrambe na drugi strani in v dvomu presodil, da ponovitvena nevarnost ne obstaja.

19. Z novelo ZKP (Uradni list RS, št. 72/98 – ZKP-A) je zakonodajalec med drugim skušal odpraviti tudi ugotovljeno protiustavnost. V obrazložitvi k predlogu novele, pripravljene za

drugo obravnavo v Državnem zboru, je glede sprememb ZKP v postopku odločanja o priporu navedeno: "Med drugim se predlaga, da se pripor lahko odredi samo na predlog državnega tožilca (in ne več po uradni dolžnosti, kot do sedaj), da mora podlaga za odločitev o priporu (in ostalih ukrepih iz tega poglavja) temeljiti na naroku, na katerem se lahko stranke izjavijo o vseh vprašanih, ki lahko na odločitev vplivajo (204.a člen). Kontradiktornost se uvaja tudi v kasnejše odločanje o podaljšanju in odpravi pripora, saj se drugi odstavek 205. člena spreminja tako, da mora biti predlog o teh postopkih posredovan v primernem času pred odločitvijo tudi obdolžencu oziroma zagovorniku, ki se lahko o njem izjavita. V teh primerih tudi ni potrebno, da bi bil izključni predlagatelj državni tožilec, ampak je to lahko preiskovalni sodnik, ki v tej fazi ne odloča več o priporu, ampak je ta odločitev v rokah senata okrožnega oziroma Vrhovnega sodišča."

20. Z novelo ZKP-A je bila torej uvedena kontradiktornost postopka pred odločanjem o predlogu državnega tožilca ali preiskovalnega sodnika za podaljšanje pripora. Gre za drugi odstavek 205. člena ZKP,[1] na podlagi katerega je zunajobravnavni senat zoper pritožnika podaljšal pripor iz razloga ponovitvene nevarnosti.

21. V postopku odločanja o podaljšanju pripora zoper pritožnika kontradiktornost postopka kot element pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave ni bila spoštovana. Preiskovalna sodnica Okrožnega sodišča v Ljubljani je 16. 12. 2004 zunajobravnavnemu senatu istega sodišča predlagala, naj za dva meseca, do 20. 2. 2005, podaljša pripor zoper pritožnika in še pet obdolženih. Obdolžencem, njihovim zagovornikom in Okrožnemu državnemu tožilstvu v Kopru je predlog za podaljšanje pripora poslala po faksu 17. 12. 2004. Zunajobravnavni senat Okrožnega sodišča v Ljubljani je o predlogu preiskovalne sodnice odločil že 17. 12. 2004, torej isti dan, ko je bil predlog o podaljšanju pripora vročen pritožniku in njegovemu zagovorniku. Ne glede na to, da preiskovalna sodnica v predlogu za podaljšanje pripora ni določila roka, do katerega bi se lahko pritožnik in njegov zagovornik izjavila o predlogu, bi moral zunajobravnavni senat ob upoštevanju 22. člena v zvezi s prvim odstavkom 23. člena in 29. člena Ustave ter še posebej glede na dejstvo, da pritožnik in zagovornik svoje izjave ne moreta podati na seji senata, na morebiten odgovor počakati vsaj do nekega razumnega roka, da bi lahko o predlogu še pravočasno odločil. To pa je bilo v pritožnikovem primeru vsaj do 20. 12. 2004, saj je bil pripor zoper njega odrejen s sklepom Okrožnega sodišča v Kopru št. Kpd 770/2004 od dne 20. 11. 2004. Ker zunajobravnavni senat Okrožnega sodišča v Ljubljani tega ni storil, je kršil pritožnikovo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. Te kršitve kljub zatrjevanju pritožnika ni odpravilo Višje sodišče v Ljubljani, ki je odločalo o pritožbi zoper izpodbijani sklep. Zato je tudi samo storilo enako kršitev.

22. Ker je gledano časovno veljavnost sklepa o podaljšanju pripora že potekla, pritožnik pa je v priporu na podlagi nadaljnjih sklepov o podaljšanju pripora, je bilo treba ugotoviti, ali je ugotovljena kršitev take narave, da bi lahko pomenila tudi kršitev pravice do osebne svobode iz prvega odstavka 19. člena Ustave. V takšnem primeru bi lahko Ustavno sodišče opravilo tudi presojo vseh nadaljnjih pripornih sklepov in bi, če bi ugotovilo, da je bila tudi z njimi kršena pravica do osebne svobode, moralo pripor zoper pritožnika odpraviti.

23. Pritožnik v ustavni pritožbi zatrjuje kršitev človekovih pravic zgolj zaradi kršitve postopka pri podaljševanju pripora (ker ni imel možnosti, da bi se pred odločitvijo zunajobravnavnega senata izjavil o predlogu preiskovalne sodnice za podaljšanje pripora). Pritožnik ne oporeka obstoju ustavnih pogojev za odreditev oziroma podaljšanje pripora. Navede le okoliščino, da pred izdajo izpodbijanega prvostopenjskega sklepa ni mogel ugovarjati vsebini telefonskih pogovorov, navedenih v predlogu preiskovalne sodnice, ter navesti dokazov, kaj vse je v času od 13. 11. do 18. 11. 2004 počel na U., da bi ovrigel sum storitve kaznivega dejanja. Po presoji Ustavnega sodišča iz obrazložitve izpodbijanih sklepov vendarle izhaja, da je zunajobravnavni senat presojal vse pogoje, ki jih za odločanje o posegu v osebno svobodo določa Ustava in svojo odločitev tudi glede prej navedene okoliščine razumno utemeljil.[2] Tako je argumentirano ugotovil obstoj utemeljenega suma storitve očitanih mu kaznivih dejanj.

Ugotovil in razumno obrazložil je tudi obstoj konkretnih okoliščin glede pripornega razloga ponovitvene nevarnosti, ter opravil presojo neogibne potrebnosti posega v pritožnikovo ustavno pravico do osebne svobode in s tem zadostil ustavnim pogojem za podaljšanje pripora. Pritožnik je imel možnost zoper prvostopenjski sklep vložiti pritožbo in v njej odgovoriti na dejstva, ki ga bremenijo, v potrditev svojih dejstev in navedb pa je imel možnost predlagati dokaze. Pritožnik je to v pritožbi tudi storil. Do pritožnikovih navedb, ki so bile za odločitev relevantne, se je pritožbeno sodišče opredelilo in svojo odločitev obrazložilo.

24. Glede na navedeno Ustavno sodišče ugotavlja, da so sodišča pri odločanju o priporu ravnala v skladu s prvim odstavkom 20. člena Ustave, ugotovljena kršitev 22. člena Ustave v postopku podaljševanja pripora pa ni bila takšne narave, da bi pomenila kršitev pravice do osebne svobode. Zato pritožniku z izpodbijanima sklepoma ni bila kršena pravica do osebne svobode iz prvega odstavka 19. člena Ustave.

25. Ker pritožniku z izpodbijanima pripornima sklepoma ni bila kršena pravica do osebne svobode, je Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrnilo.

C.

26. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnici in sodniki dr. Zvonko Fišer, Lojze Janko, Milojka Modrijan, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk in Jože Tratnik. Odločbo je sprejelo s petimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika Čebulj in Ribičič.

Predsednik

dr.

Janez Čebulj

Opombi:

[1] Drugi odstavek 205. člena ZKP se glasi: "Pripor se sme po odločbi senata (šesti odstavek 25. člena) podaljšati največ za dva meseca. Zoper sklep senata je dovoljena pritožba, ki pa ne zadrži njegove izvršitve. Če teče postopek za kaznivo dejanje, za katero je v zakonu predpisana kazen zapora nad pet let, sme senat Vrhovnega sodišča podaljšati pripor največ še za tri mesece. Sklep o podaljšanju pripora izda sodišče na obrazložen predlog preiskovalnega sodnika ali državnega tožilca. S predlogom morata biti najmanj tri dni pred iztekom roka iz tega odstavka seznanjena obdolženec in njegov zagovornik, ki se lahko pred odločitvijo sodišča izjavita o navedbah v predlogu, ali pa preiskovalni sodnik opravi poseben narok."

[2] Časovna omejitev trajanja pripora med preiskavo oziroma do vložitve obtožnice spada med ustavno varovane človekove pravice in temeljne svoboščine. Ko senat odloča o priporu, presoja razloge, na podlagi katerih se predlaga podaljšanje pripora, kakor tudi razloge, ki sta jih podala obdolženec in njegov zagovornik. Predmet presoje je namreč naslednje: 1) ali traja preiskava najkrajši potrebni čas in ali je ni bilo mogoče dokončati zaradi objektivnih razlogov, 2) ali je utemeljen sum, da je obdolženec storil očitano mu kaznivo dejanje, še vedno podan in 3) ali še vedno obstajajo priporni razlogi, iz katerih je bil pripor odrejen, oziroma, ali obstajajo razlogi, iz katerih se predlaga njegovo podaljšanje.